

ماه شعبان در بیان مقام معظم رهبری

هدایت پرس: ماه شعبان، ماه دعا و ماه عبادت است. در همین صلواتی که در مفاتیح مقرر است: «الَّذِي كَانَ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) يَدَأُ فِي صِيَامِهِ وَ قِيَامِهِ فِي لَيَالِيهِ وَ أَيَّامِهِ بِخَوْعًا لَكَ فِي أَكْرَامِهِ وَاعْظَامِهِ إِلَى مَحَلِّ حَمَامِهِ»؛ پیغمبر تا دم مرگ، تا آخر عمر، ماه شعبان را بزرگ می داشت و در مقابل ماه شعبان خضوع می کرد و عادت داده بود خودش را به صیام و قیام در ماه شعبان.

به گزارش هدایت پرس؛ ماه شعبان، ماه دعا و ماه عبادت است. در همین صلواتی که در مفاتیح مقرر است: «الَّذِي كَانَ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) يَدَأُ فِي صِيَامِهِ وَ قِيَامِهِ فِي لَيَالِيهِ وَ أَيَّامِهِ بِخَوْعًا لَكَ فِي أَكْرَامِهِ وَاعْظَامِهِ إِلَى مَحَلِّ حَمَامِهِ»؛ پیغمبر تا دم مرگ، تا آخر عمر، ماه شعبان را بزرگ می داشت و در مقابل ماه شعبان خضوع می کرد و عادت داده بود خودش را به صیام و قیام در ماه شعبان.

رهبر معظم انقلاب با تاکید بر استفاده از فرصت ها، ماه شعبان را دالان و دهلیز ماه رمضان دانستند. بخشی از بیانات ایشان به شرح زیر است:

ماه شعبان در بیان رهبر انقلاب

«ماه شعبان، ماه دعا و ماه عبادت است. در همین صلواتی که در مفاتیح مقرر است: «الَّذِي كَانَ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) يَدَأُ فِي صِيَامِهِ وَ قِيَامِهِ فِي لَيَالِيهِ وَ أَيَّامِهِ بِخَوْعًا لَكَ فِي أَكْرَامِهِ وَ أَعْظَامِهِ إِلَى مَحَلِّ حَمَامِهِ»؛ پیغمبر تا دم مرگ، تا آخر عمر، ماه شعبان را بزرگ می داشت و در مقابل ماه شعبان خضوع می کرد و عادت داده بود خودش را به صیام و قیام در ماه شعبان. در دنباله ی این صلوات هست که: «اللَّهُمَّ فَاعْنَا عَلَى الْإِسْتِثْنَانِ

بسنّته فیه: از خدا می خواهد که ما را هم موفق بدار که همان سنت پیغمبر را در ماه شعبان رعایت کنیم.

این ماه شعبان - حتماً می دانید دیگر - دالان و دهلیز ماه رمضان است. ماه رمضان تالار ضیافت الهی است؛ یک تالار عظیم که اگر کسی وارد آن تالار شد و به خود فرصت داد و همت کرد که از آنچه در آن جا خدای متعال آماده کرده، به خودش بهره یی برساند، بهره ی فراوانی خواهد برد که آن بهره در ماه شوال و ماه های دیگر سال نیست؛ فقط مخصوص ماه رمضان است. انواع و اقسام ضیافتهای الهی: رحمت الهی، عزت الهی، توفیق الهی، قرب الهی، استغنای ناشی از فضل الهی، رزق مادی، رزق معنوی، همه در ماه رمضان است؛ اینها را سر سفره ی ماه رمضان گذاشته اند. بعضی ها می آیند و به این سفره نگاه نمی کنند و از وسط این سفره و اشیاء آن عبور می کنند و می روند و هیچی هم گیرشان نمی آید؛ بعضی ها یک چیز مختصری برمی دارند؛ یک روزه یی می گیریم ما؛ یک مختصرکی، یک چیزی؛ اما بعضی ها نه، حسابی می نشینند سر این سفره و از رحمت الهی کیسه ی خودش را پر می کنند؛ عزت می خواهند، دنیا می خواهند، آخرت می خواهند؛ رفع گرفتاری می خواهند، گشایش در زندگی می خواهند، استغنای طبع می خواهند، صفات و خلق حسنه می خواهند؛ هرچه می خواهند، برای خودشان و برای دیگران برمی دارند.

برای این که انسان بتواند وقتی وارد این تالار شد، چشمش باز باشد، غافل نشود، دچار گنجی و گولی نشود که سرش را بیندازد پایین و از این در وارد شود و از آن در بیرون برود؛ نگاهی به دوروبر کند و استفاده یی ببرد و برای این که این آمادگی در من و شما پیدا شود، این ماه رجب و شعبان را قرار داده اند؛ رجب یک جور، شعبان یک جور دیگر. رجب، بیشتر ماه نماز است؛ شعبان، بیشتر ماه دعا و روزه است؛ این مناجات شعبانیه را ببینید. من یک وقتی از امام (رضوان الله علیه) پرسیدم در این دعاهای ماثوری که وجود دارد، شما کدام دعا را بیشتر از همه خوشتان می آید و دوست دارید. فرمودند: دعای کمیل و مناجات شعبانیه. اتفاقاً هر دو دعا هم مال ماه شعبان است؛ دعای کمیل که می دانید اصلاً ورود اصلی اش مال شب نیمه ی شعبان است، مناجات شعبانیه هم که از ائمه نقل شده، متعلق به ماه شعبان است. لحن این دو دعا به هم نزدیک است؛ هر دو عاشقانه است. در مناجات شعبانیه: «و ان ادخلتني النار اعملت اهلها انی احبک»؛ جهنم هم که من را ببری، فریاد می کشم تو را دوست دارم. و در دعای کمیل: «لان ترکتنی ناطقاً لاضجّن الیک بین اهلها ضجیح الاملین و لاصرخنّ الیک صراخ المستصرخین و لابکین بکاء الفاقدین»؛ اگر به من در جهنم اجازه بدهی و نطق را از من نگیری، فریاد می کشم؛ فریاد امیدواران، فریاد دلدادگان و فریاد دلباختگان را.

باید با اینها مانوس بشویم و قدری دلمان را نرم کنیم. این دل چیز عجیبی است؛ گاهی اوقات به وسیله یی که انسان را به اوج آسمانها و اوج معنویت می برد، تبدیل می شود؛ گاهی هم بعکس، به سنگ سنگینی تبدیل می شود که بسته شده به پای انسان و انسان را تا اعماق آب، تا اعماق دره فرو می برد؛ غرق می کند؛ پدر انسان را درمی آورد. اگر دل را به پول و به شهوت جنسی و به مقام و به این چیزها دادید، این همان سنگ سنگین است؛ دل دیگر نیست. در آن صورت:

آن دلی که انسان در آن عشق اتومبیل فلان جور دارد، آن دل نیست، گاراژ است! بنگاه معاملاتی است! آن دلی که همه اش در آن میل جنسی موج می زند، دیگر دل نیست، آن عشرتخانه است. شاعر، آن زمان که ضیاع و عقار و زمین و ملک و گاو و خر در زندگی نقش داشته، از اینها نام برده و می گوید دلی که اینها در آن باشد، آن جا طویله است! ده است! دل، نیست؛ دل جای خداست؛ جای نور است.

پروردگارا! این حرفها را اول در خود بنده، بعد در این جمع مؤثر بفرما؛ توفیق تلاش، کار و خدمت همراه با ایمان و معنویت به همه ی ما عنایت کن؛ این جوانهای مؤمن، صالح و این عناصر خوب را پیش خودت و پیش امام زمان روسفید کن.» (۱)

پی نوشت:

۱ - سخنرانی در جمع کارکنان وزارت اطلاعات در تاریخ ۱۳۸۳/۷/۱۳